

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

Έτος Ι. - ΙΑ'. 859

Ίδιοκτήτης—Διευθυντής Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝΣ—Συνδιευθυντής ΧΡ. Δ. ΖΩΗΜΙΧΟΣ

Δευτέρα 23 Οκτωβρίου 1933

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ Κ^{ος} ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΛΑΧΛΕΪΔΗΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΤΟΥ ΜΑΒΙΛΛΗ

Είναι αναντίρρητον, ότι ο Δήμαρχος μετ' αμείνων, εφάρμοξε, πρέποντάς είναι, οριστούς, εκ των πολιτικών αυτών και να εξέχη όλων των συνδημοτών του και ως άνθρωπος, και ως επιστήμων, ε-αν τυγχάνη τοιούτος, και ως ικανός και ως τίμιος.

Ο Δήμαρχος, πρέπει να συγκεντρώνη όλα αυτά τα προσόντα επάνω του, διότι από έναν Δήμαρχον καλόν η κακόν, έχει πολλά να ωφεληθῇ μία πολις ἢ να ζημωθῇ.

Η πόλις τῶν Ἰωαννίνων—δὲν θέλω να μεμφθῶ κανενα ἐκ τῶν προϋπερξάντων Δημάρχων— ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νῦν Δημάρχου τοῦ καὶ Δημητρίου Μ. Βλαχλεΐδου, ὅτι συνάμεινα να εἰπωμεν, ὅτι δὲν ἔτυχε νὰ εἴσθῃ τοῦ Δημάρχου, ὅτι καὶ ἀριστος εἶναι, ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἀριστος ἐπιστήμων, ὡς ἱεραρχ, καὶ ἱκανός καὶ δραστήριος καὶ τίμιος καὶ ἀξιόπρεπής καὶ ἀνεξάρτητος οἰκονομικῶς καὶ ἀρίστα ιστορικῶς ἐγκυκλοπαιδικῶς μεροφωμένος.

Δὲν θέλω ν' ἀνατρεξῶ εἰς τὴν τελευταίαν τετραετίαν, καθ' ἣν ἐξεπροσωπεύει τὴν βρυλλικὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων, λαμπρῶς, καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις αὐτῆς, καὶ περιόριζομαι εἰς τὴν πρὸ ὀκταετίας ὁδὸν δράσιν τοῦ, ὅτε ἡ πόλις τῶν Ἰωαννίνων εἶχε τὴν ἐπὶ πόχρῳσιν νὰ δεχθῇ τὸν Δῆμ. ματοχὸν Κερκυραίων Κον. πύρ. Κόλλαν, καὶ τὴν συνοδείαν αὐτοῦ, ὡς ἐκπροσώπους τοῦ Κερκυραϊκοῦ Λαοῦ, ἐρχομένους ἐνταῦθα νὰ τιμῇσιν τὴν μνήμην καὶ τὸ ὅσιον ἐνὸς συμπολίτου τῶν ἐνὸς ἀρίστου φιλοπατρίδου ἐνὸς ἐνθουσιώδους ἑλληνοφίλου, ἐνὸς ἐκλεκτοῦ ποιητοῦ, ἑλληνοφίλου, ὅστις, χωρὶς νὰ ἔχη οὐδεμίαν ἐκ τῶν Νόμων ὑποχρῶσιν, ἐτρεξάν εἰς τὴν Πατρίδα μας καὶ ἔχουσε τὸ αἷμα τοῦ ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς.

Καίτοι, ἀνῆλθον εἰς ἀντίθετον πολιτικὸν στρατόπεδον τοῦ Δημάρχου Ἰωαννινοῦ Κου Δημ. Βλαχλεΐδου, ὡς χηρὸν, σεβόμενος τὴν ἀληθειαν καὶ τὸ δίκαιον, ὅφειλον νὰ ὁμολογήσω, ὅτι οὐτοὶ καὶ εἰς τὴν πρόσφατον ταύτην περίστασιν ἀνεδείχθη ὑπερ-

τερος τῶν προσδοκίων τοῦ διανοομένου Κοινοῦ τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἔδωσαν εἰς τοὺς Κερκυραίους ἐπισκεπτάς τῆς πολέως μας, οὔτινες προηγήθησαν ἡμῶν κατὰ αἰῶνας ὅλους εἰς τὸν πολιτισμὸν, νὰ ἐννοήσουν ὅτι, καίτοι τὰ Ἰωαννίνα δὲν ἀριθμοῦν πλειότερον τῆς μᾶς εἰκοσαετίας ἐλευθερον βίον, ἐν τούτοις δὲν ὑστεροῦν ποσῶς ἀπὸ ἀπόψεως δημοτικῆς Ἀρχοντος, τῆς ἀπο αἰώνων ὁλῶς προελευθερωμένης Κερκύρας.

Μᾶς πολιτῆς, τῆς ιστορικῆς καὶ πολυπαθοῦς ταύτης πολέως, ἥτις θεωρεῖται καὶ εἶναι δικαίως πρωτεύουσα τῆς ἡπειροῦ, εἰς οἷον δὴ ποτε καὶ ἂν ἀνήκῃ πολιτικῶν παρὰ ταῦτα, ὀφείλει νὰ ὁ-

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ Κ^{ος} ΧΡ. ΣΟΥΛΗ ΕΝ ΔΡΙΣΚΩ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μόνον εἶσι μὲν νὰ καταλάβωμε τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἔργο τοῦ Μαβίλλη, τὰ ὅποια εἶναι πολὺ στενὰ ἡνωμένα καὶ ἀλληλένδετα. Ἀπὸ τὸ ἓνα βγαίνει τὸ ἄλλο. Ἡ ζωὴ τοῦ εἶναι τὸ ἔργο τοῦ καὶ τὸ ἔργο τοῦ ἡ ζωὴ τοῦ. Σπάνια συμβαδίσαν τόσο ταχισταί καὶ τόσο στενὰ σὲ ἀνθρώπο σκέψη καὶ δράση, σῶμα καὶ πνεῦμα θέληση καὶ ἰδέα. Τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦτον μοιολογῶ τὴν ἐνδοξασίαν ὅτι σφικτοδεδεμένο σονέττο ἀφιερῶμένο σὸν με γάλο σοφὸ καὶ βαθύ μεταφραστὴ τοῦ Ὁμήρου, σὸ ὅποιο τελειώνει μὲ τοὺς στίχους:

κ' ἐκὼλα

ἢ φωνὴ σου βροντήκη ἔκαιε σὺν φλόγα τοὺς πονηροὺς, — μὰ τοὺς καλοὺς εὖ.

[λόγα]

Ἀπὸ τὸν Πολυλὰ πῆρε κυρίως τὴν μεγάλην ἀγάπην πρὸς τὴν ἀκηθινὴ λογοτεχνίαν πρὸς τὴν ὁμηρικὴν γλώσσαν καὶ πρὸς τὴν πατρίδα κληρονομία ἀγία τοῦ Σολωμοῦ.

Μὲ τὸν Πολυλὰ εἶχε γνωριστὴ ἀπὸ μαθητῆς τοῦ Γυμνασίου τὸ 1875, ὅταν ὁ Ρωμανὸς ὁ μέγας ιστορικὸς τῆς ἡπειροῦ τὸν εἶχε καμὲν μέλος τῆς Ἀναγνωστικῆς Ἑταιρείας, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἰδρύσει ἓνας ἄλλος σοφὸς Κερκυραῖος ὁ Βραῖλας καὶ τὴν εἶχε καταστήσει κέντρο τῶν Φιλελευθέρων νέων. Ἀλλὰ καὶ τῆς Γερμανίας ἡ ἐπίδρασις δὲν ἦταν μικρότερη. Ἐκεῖ σπουδάζοντας σὲ Μαντιστιήμιον τῆς καὶ μελετώντας, τὴν φιλολογία τῆς ἀπηνήγεσεν τὴν αὐστηρὴν ἰδέαν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἠθικῆς. Ἡ ποιητικὴ τοῦ διαθεσὴ πῆρε φιλοσοφικὴ ἐνατένισιν, καί ποια μελαγχολία καὶ κάποια φιλοσοφικὴ ἀπαισιοδοξία πού δειγμάτια τοῦ ἔχομε σὲ πολλὰ σονέττα τοῦ. Ἡ σκέψις τοῦ παλεῖται ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν Γερμανικὴν μυστικοπάθειαν καὶ τὸ ἑλληνικὸν φῶς. Ἡ ἐπίμογος μελέτη τῆς ἀρχαίας

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ ἡμέτερος Συνδιευθυντής καὶ Ἐπιθεωρητὴς τῆς παγκοσμίου μεγάλης Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας Ζωῆς ὁ «ΦΟΙΝΙΞ» τῆς ΒΙΕΝΝΗΣ κ. Χρήστος Δ. Ζωημῖχος, ἀπέρχεται τὴν προσεχὴ ἑβδομάδα ἐξ Ἀθηνῶν διὰ μίαν μεγάλην ἀνά τὴν ἀνατολικὴν Μακεδονίαν καὶ δυτικὴν Θράκην περιοδείαν, ἥτοι: Θεσσαλονίκην—Σέρρας—Τράμαν—Καβάλλαν—Βάνην—Κομοτινὴν—Ἀλεξανδρούπολιν καὶ οὐδυνότειχον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν περιοδείαν τοῦ αὐτοῦ, ὁ Συνδιευθυντής μας θέλει ἀντιπροσωπεύει ἐξ ἴσου τόσο τὴν Ἀσφαλιστικὴν Ἑταιρείαν ὅσον καὶ τὴν «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ», θὰ παρακαλέσωμεν τοὺς πολυπληθεῖς αὐτοῖς συνδρομητὰς μας ὅπως τὸν συντρέξουν προθύμως, καὶ βοηθήσουν αὐτὸν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς σκοποὺς τοῦ.

περιφνεύεται, διότι, ὁ δὲ ὁ ποφαινομένης λυποῦμαι ἐγ καρδίως, διότι ὁ Δήμαρχος Ἰωαννινοῦ Κου Δημ. Βλαχλεΐδου δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ἀπὸ πάσης ἀποψέως ἐν τιμῶν καὶ φιλόπατρι Λαϊκὸν Κόμμα.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝΣ

χταροῦν οἱ θάλασσες κ' οἱ κάμποι!

Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος δὲν εἶναι γιὰ τὸν Μαβίλλη ἀπηρημένη ἰδέα, εἶναι πραγματικότητα εἶναι κατὰ πᾶν τὸ ζῆ.

Ἐλευθερία, γιὰ σένα ζῶ, γιὰ σὲ μόνον παλέω, κ' ἂν εἰς τὸν κόσμον δὲ σὲ βρῶ ἄλλοῦ (θὰ σὲ γυρέβω).

Γι' αὐτὸ ἡ σκλαβιά τῶν ἀδελφῶν τοῦ τοῦ ματόνι τὴν καρδιά κ' ἔτσι ὁ Μαβίλλης σὲ κάθε πόλεμον καὶ σὲ κάθε ἐπανάστασιν εἶναι πάντα πρῶτος. Ἡ ἐπανάστασις τῆς Κρήτης στὰ 1896 τὸν φέρνει ἐνθουσιῶν στὰ βουνὰ τῆς ἡρωϊκῆς μεγαλονήσου πού ἀπληγισμένη φώναζε κατὰ τὸν ποιητῆ:

Ἐλάτε νὰ χαρῆτε μὲς στῆς θείας ἀγκαλιᾶς μου τὸ σφύξιμον ἡνωμένα Προσφυγες τῆς Ζωῆς, δώρα ἀγία τρία Θάνατο, ἀθανασία κ' ἐλευθερία

Ἐκεῖ τότε πολεμῶντας πάνω στὰ βουνὰ τῶν Σφακιῶν ἐμπνέεται τὸ ὄρατο ἐπείκει σονέττο διὰν ἀνέβαινε τὸ ἀτελείωτο χαλικοστρωμένο Κρητικὸν φαράγγι μὲ τοὺς σὺνδρομητὰς τοῦ ποῦ τοὺς θέριενεν ὁ πόθος τοῦ θανάτου μὲ τ' ἀγασμένα δαφνοστεφάνη τοῦ.

Τὸ 1897 τὸν βρίσκει πάλι ἑτοιμός. Τὸν τραβᾶ ἡ ἡπειροτικὴ ὁποίας τὰ σκλαβωμένα βουνὰ τόσες φορές τὸν εἶχαν συγκινήσει. Πληγόνεται στὰ Πέντε Πηγάδια μὰ τὸ αἷμα τοῦ ἐκεῖνον δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα. Τῆς μάχης μας Πατρίδας τ' ἀγία ἀ-

(στέθη)

τὰ ἔσκιζε τῆς μπόρας τὸ δρεπάνι μοιρολογούσε ὕστερα ἀπὸ τὴν ὀλίγη ἀποτυχία τοῦ πολέμου ἐκείνου. Ἐκτοτε ζῆ εἰς τὴν ἀγάπην τῆς Κερκύρας μ' ἀχώριστη συντροφία λιγοστούς μὰ διαλεχτοὺς φίλους ἀναχωρητῆς τῆς Τέχνης καὶ περιμένει τὴν εὐκαιρία νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν Πατρίδα.

Οἱ πολεμικοὶ καιροὶ τοῦ 1912 γέμισαν ἀγαλλίαν τὸν πατριώτην ποιητὴν πρὸς τὴν ἀγαπῶμένην πατρίδα. Μεγάλῃς ἰδέαις καὶ τὴν ἐθνικὴ ἀποκοτῆ σπασίαν καὶ εἰς κατατάσσεται ὡς λοχαγὸς σὲ τὸ σῶμα τοῦ Γαριβάλδη. Στὰς 28 Νοεμβρίου τοῦ 1912, ὕστερα ἀπὸ μίαν ἡρωϊκὴν μάχην, ἔπεσε ἐδῶ σὲ Ἀρσινόο ὁ πολεμάρχος τῆς πατρίδος βαρδὸς μεθυσιμένος ἀπὸ τὴν ἀφθάρτη χαρὰ, καὶ ἐδοκίμασε ὁ ψυχὴ τοῦ αὐτοῦ εἶδε κατὰ τὰ θυμικά Γαριβάλδη μὲ τὴν χιλιετραυγερμένην τιμὴν τοῦ ἡρώου. Ἐκεῖ μεναπολλὰς τιμὰς ἔλαβεν ὁ πόλεμος τοῦτο ἀλλὰ ὅχι καὶ τὴν τιμὴν νὰ σκοτωθῇ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἥταν τὸ τελευταῖον τοῦ λόγια καὶ ξεψύχῃς ὁ Μαβίλλης τῆς τοῦ σταθῶς τῆς χερσὶ καὶ τοῦ κλίσσε τὰ μέλη καὶ τὸ σῶμα τοῦ τὸν ἔθαψαν ἐκεῖ κατὰ ἀπὸ τὰ δὲν δὲ τῆς βούτης τὸν γέγονται οἱ χωροταξοφῶν κατὰ τὴν πατριώτικαν νὰ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἀμερικῆς Δολλ. 5

Γυμνασιάρχης

ГЕГОНОТА

Φίλε κ. Χριστοβάσιλη

Μετὰ πάσης τιμῆς

N. X. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ

Δ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΖΩΗΣ

Ἀθῆναι Πανεπιστημίου 2

(Faint Greek text from another page)

ΒΑΣ. ΝΟΥΤΣΟ

ΔΦΙΞΕΙΣ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙ.

αιματος—ούρων—πνεύλων κλπ.
Οπισθόν ανδροχείλου «Η ΔΩΔΩΝΗ»

10